

אלו, האם הלכה זו היא לכל הדעות אם לא, שהרי המקור לזה הוא בתוס' בכתובות (סג,ב) שהבאנו, ושיטה זו היא בפלוגתא. ומ"מ לפי פסק זה של הרמ"א אין הדבר תלוי באם מאמין לה בעלה או לא, אלא לדעה זו הואיל ולולא טעמא דשמא עיניה נתנה באחר יש להאמינה ולאוסרה על פי הדין כמשנה ראשונה, וצריך הבעל לגרשה, אע"פ שבית הדין לא כופים על כך אלא במקרה שישנם שני עדים, ובמקום שיש רגלים לדבר שזינתה חזר הדין למשנה ראשונה שצריך לגרשה. (וע"ע שו"ת חמדת שלמה אבהע"ז סי' נה וסי' נט, שו"ת נודע ביהודה קמא אבהע"ז סי' עא ותנינא סי' יב וסי' כא, שו"ת חכם צבי סי' קנ, בפתחי תשובה שם באריכות, וראה שו"ת רבי יצחק מפוזנא סי' צו-צז, ושו"ת אמרי יושר ח"א סי' קפז).

סיכום:

נמצא לסיכום דברינו, באשת איש שבאה וסיפרה שזינתה עם אחר ברצון, ובאה בדרך תשובה ושואלת מה דינה, והאם תספר לבעלה שאינו יודע מכל העניין. לפי העולה

מדברי הפוסקים נראה שיש למצוא מקום להקל שאינה חייבת מעיקר דינא דגמרא לספר לבעלה את מה שקרה, הואיל והוא אינו חייב להאמין לה, אפילו אם נאמנת עליו כבי תרי, שהרי ישנה תקנת חכמים שהיא מותרת, אע"פ שאם לא יחפוץ בתקנה זו היא אסורה עליו, ואז יהיה בנידוי, אבל כאמור יכול הוא לסמוך על תקנת חכמים, וכך ראוי לו לעשות לאחר חרם דרבינו גרשום, ואע"פ שהאישה עצמה יודעת שהיא אסורה לו, ולכמה פוסקים עליה לעשות כל שביכולתה שלא לעבור על איסורים בכל פעם, אכן לפוסקים האחרים שהואיל ולצורך תקנת העולם קבעו חכמים במשנה אחרונה שלא תהיה נאמנת, ממילא התירו גם את האיסור שעליה על ידי הפקעת קידושין או על ידי כוח שיש ביד חכמים להתיר איסור תורה אפילו בקום ועשה לצורך מיגדר מילתא ותיקון חשוב של העולם. לפיכך נמצא שאינה צריכה לומר לבעלה, וכפי שהבאנו שכך הורו כמה מגדולי הדורות במעשים מעין אלו שבאו לפנייהם, וכל זה נכתב להלכה ולא למעשה אלא בהסכמת גדולי ההוראה שליט"א.

אוצר החכמה